Strhující fantasy o síle osudu a touze po moci.
Hra o trůny pro mladší čtenáře
J. D. RINEHART
KORUNA TŘÍ
Zrození Toronie
HOST

Koruna Tří

Kniha třetí: Zrození Toronie

J. D. RINEHART

KORUNA TŘÍ

Zrození Toronie

BRNO 2018

Copyright © 2017 by Working Partners Limited
Illustrations © Filip Štorch
Translation © Romana Bičíková, 2018
Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2018
(elektronické vydání)
ISBN 978-80-7577-373-9 (Formát PDF)
ISBN 978-80-7577-374-6 (Formát ePub)
ISBN 978-80-7577-375-3 (Formát MobiPocket)

Pro R. K.

Zvláštní poděkování
Grahamu Edwardsovi

V Toronii, zemi tří,
bouře dlouho zuřila,
moc svým zpěvem čarovným
slabochy zotročila.
Ctnostné krve teklo příliš
v této době podlé,
až tři hvězdy zazáří,
království se zachrání.

Pod novým světlem nebeským
tři dědicové vystoupí,
povládnou silám neznámým,
prokletého krále zabijí.
Tři koruny na trůn usednou
a mír do země přinesou.

Gryndor
první čaroděj Toronie

Prolog

Čaroděj Gryndor vylovil z křišťálové mísy oblázek a roztočil ho v kostnatých prstech. Kamínek byl hladký a mléčně bílý. V míse ležely tisíce dalších oblázků, každý měl jiný tvar a barvu.

Moje kameny, pomyslel si Gryndor. *Moje magie*.

Mísa stála na křišťálovém stole pod potemnělým oknem v Gryndorově věži. Venku byly vidět černo-červené pruhované vlajky, tančící v nočním větru vysoko nad úchvatným rubínovým palácem krále Warrycka. Kolem paláce se rozkládalo Celestis, království z drahokamů, Město hvězd. Diamantové střechy se třpytily ve svitu měsíce, safírové ulice se leskly jako řeky. Město obklopovaly hradby, zdi, které byly letos ještě vyšší než loni.

Gryndor se na ně s obavami zahleděl. *Kéž bychom mohli válku udržet ještě jedno roční období za nimi*.

Opodál se netrpělivě ošívali dva další čarodějové.

„Rád bych už viděl, co nám chceš ukázat, Gryndore," prohlásil Hathka. Tmavá kůže se mu ve vlahém nočním vzduchu leskla.

„A já bych se ráda vrátila ke své práci," zavrčela Ravgar. Pleť měla tak světlou, jak ji měl Hathka tmavou, a ve tváři ještě kyselejší výraz než obvykle.

Gryndor si pohladil hustý, šedý plnovous. Když Hathku a Ravgar pozval do své věže, bylo to zpravidla proto, aby jim předvedl

nějaké nové kouzlo nebo jim vyložil nejnovější kouzelnickou teorii, na které právě pracoval. Teď však bylo všechno jinak.

„A já bych vám rád ukázal, co mě trápí," odpověděl Gryndor a vzal do ruky svou pokroucenou dřevěnou hůl.

Přešel širokou, kruhovou komnatu. Lem jeho stříbrného pláště za ním vířil prach. Hathka a Ravgar šli za ním. Gryndorovi za chůze vrzaly staré klouby, byl rád, že se může opřít o hůl.

Střed místnosti byl označen červenou tečkou, jediným barevným bodem v bělostném křišťálu. Gryndor se s námahou sklonil, položil na červený puntík oblázek, který třímal v ruce, a zase se narovnal.

„Starý oceán přináší kámen," pronesl zpěvavě. „Kámen přináší magii. Magie přináší pravdu. Pravda přináší osvícení…"

Mluvil stále rychleji, slova se z něj řinula jedno za druhým. Zatímco pronášel zaklínadlo, v duchu se vrátil do doby, kdy se jako čaroděj teprve začal rozvíjet.

Kráčel jsem po Pláži prvního dne, moře vyplavovalo kamínky a já je sbíral; v tu chvíli jsem zjistil, že magie každého čaroděje má svou vlastní jedinečnou píseň.

Moje píseň je kamení.

„…kamení kutálí se široko, kamení kutálí se daleko. Kamení ukázalo nám jeden svět, tři království. Ukaž nám pravdu, kameni. Ukaž nám pravdu."

Odmlčel se a zprudka oddychoval. Cítil se ještě ztuhlejší než obvykle, jako by i jeho tělo bylo z kamene. Hathka a Ravgar se k němu tiskli každý z jedné strany a pozorovali malý bílý oblázek.

Až na to, že teď už nebyl malý. Byl obrovský, narostl do nezměrné velikosti. Anebo se možná všichni tři čarodějové zmenšili.

Možná je pravda obojí, přemítal Gryndor a hleděl na kámen velký jako celý svět, nad nímž nyní přelétali ptáci.

Hathka se zasmál a roztáhl paže jako křídla.

„Tohle je nebezpečná magie," vrčela Ravgar. „Co když spadneme?"

„Nespadneme."

Gryndor na ně namířil svou hůl a v tu chvíli se všichni tři začali propadat k obrovitému kamennému disku. Na povrchu balvanu se objevovaly barevné vzory.

„To je mapa království!" vyjekl Hathka.

„Tady je Ritherlee," kývl Gryndor a ukázal na rozlehlou travnatou plochu po jejich levici.

„A tady Isur." Hathka ukázal na obdobně rozsáhlou lesnatou krajinu přímo před nimi. „A tady je Celestis! Jak je zářivé!"

Na Ravgar to podle všeho neudělalo žádný dojem. „Gryndore, my víme, která tři království tvoří Toronii. Tvá mapa je velmi důmyslná, ale my skutečně potřebujeme —"

„Tiše," okřikl ji Gryndor. „Dívejte se."

Čím blíž k mapě letěli, tím větší podrobnosti viděli. Nejprve města, pak budovy, potom i lidi.

„Jsou jich stovky!" zalapal po dechu Hathka. „Ne, tisíce! A proč spolu…?" Odmlčel se.

„Zajímá tě, proč spolu bojují?" dopověděl Gryndor.

Tři čarodějové mlčky sledovali, jak lidé pod nimi svádí lítý boj. Obyčejní lidé z celé Toronie bojovali zemědělským náčiním a čímkoli, co měli po ruce, proti společnému nepříteli: vojákům v černo-červených uniformách.

„Ale to je královská armáda," hlesl zoufale Hathka. „Proč král Warryck bojuje proti vlastním lidem?"

Gryndor je navedl blíž k Ritherlee, takže jasně viděli, že na polích a pastvinách nic neroste. Po bahnitých pláních se vlekly vyhublé, shrbené a vyčerpané postavy.

Hathka rozzuřeně zakřičel. Ravgar semkla rty do pochmurné tenké čárky. „I tohle je dílo krále Warrycka," řekl Gryndor. „Nechal své lidi vykrvácet. Jen co úroda v Ritherlee dozraje, nechá ji sklidit a odvézt do svých kuchyní. Zatímco Warryck tloustne, jeho lidé hladoví."

Teď už letěli nad Isurem, kde malí človíčkové poráželi stromy a vztyčovali zlověstně vyhlížející věže.

„Lov je zakázán, lovit smí jen král a jeho muži. Ty, kdo se příkazu vzepřou, oběsí. Mysleli jste si, že Isur je království lesů? Stalo se z něj království šibenic."

Máchnutím hole je Gryndor přenesl do Celestis.

„A co se týče Města hvězd," pokračoval, „nikdo už nemá na zaplacení daní, které po nich Warryckovi výběrčí požadují. Obyvatelé Celestis nemají vůbec nic. Lidé v celé Toronii už nemají vůbec nic. Je snad překvapivé, že se vzbouřili?"

„Až příliš dlouho jsem byl zabraný do svého studia," litoval Hathka. „Nebyl jsem si jejich utrpení vědom."

„Čas na studium je nenávratně pryč," odpověděl Gryndor. „Nadešel čas jednat."

„Jednat?" zopakovala Ravgar. „Gryndore, víš, že té nespravedlnosti chceme učinit přítrž. Ale jsme čarodějové, ne válečníci."

„Přesto musíme jednat." Gryndor ukázal na řady vojáků valící se z bran Celestis. „Další jednotky Warryckovy armády vyslané potlačit povstání. Zahynulo už příliš mnoho lidí. A to je jen začátek. Pokud ihned nezasáhneme, vypukne v Toronii skutečná válka."

Hathka se zděsil. „K tomu přece nemůže dojít. Warryck přece musí dříve či později přijít k rozumu."

Gryndor zaťal ruku v pěst. „Co kdybych vám řekl, že ta válka bude trvat tisíc let? Co kdybych vám řekl, že mrtví se nebudou počítat na tisíce, ale na miliony?"

„Jak to můžeš vědět?" zachvěl se Hathka.

„Moje kameny," vysvětlil Gryndor. „Ukázaly mi všechno, co potřebuji vědět — to, co vidíme teď, není nic ve srovnání s tím, co ještě přijde. Tisíc let temnoty. Tisíc let utrpení. Taková je budoucnost… pokud tomu nezabráníme."

Ravgar podezřívavě přimhouřila oči. „A co přesně bychom podle tebe měli udělat?"

„Musíme svrhnout krále!“

Gryndor máchl holí v širokém kruhu. Mapa se zhroutila, ze tří toronijských království se staly pouhé tečky, magie vyprchala. Tři čarodějové opět stáli v nejvyšší komnatě křišťálové věže.

Ravgar se ke Gryndorovu překvapení zasmála. „Zabít krále? Vskutku smělý nápad! Mně osobně by nebylo líto vidět hlavu toho tyrana nabodnutou na kůl. Přeji ti ve tvém úsilí mnoho štěstí.“

Hathka ale vrtěl hlavou. „Gryndore… a co proroctví? Když počkáme, třeba Toronii před válkou zachrání.“

„Proroctví?“ odsekla Ravgar. „Pche! To je jen povídačka pro děti. Ve světle kouzelných hvězd se králi narodí tři potomci? Trojčata, která zachrání Toronii? Hathko, to vážně Gryndorovi skočíš na všechno, co řekne?“

Gryndor sebral z podlahy mléčně bílý oblázek a strčil si ho do kapsy. Dokonce i tady zuří bitva. *Pokud spolu nedokážeme žít v míru my čarodějové, jakou naději pak má zbytek království?*

„Já jsem to proroctví vyřkl,“ pronesl ztěžka, „ale jak dobře víš, Ravgar, nejsem jeho původcem. Tím jsou hvězdy, původci nás všech.“

„Jestli si myslíš, že to proroctví —“

„Nemyslím, vím. Proroctví bylo vyřčeno. Ale ještě se nemusí naplnit, Ravgar. Ještě ne.“

Vrátil se k oknu, vnořil prsty do mísy s oblázky a roztočil je. Kamínky o sebe cinkaly, zvonily jako rolničky.

„Bez vás to nedokážu, přátelé,“ zašeptal tichým, upřímným hlasem. „Pokud se Warryckovi postavím sám, selžu. Třem čarodějům se ale neubrání. To nedokáže žádný člověk. Přidejte se ke mně, prosím, a společně Toronii zachráníme.“

Hathka polkl, chvíli se rozmýšlel a pak přistoupil k oknu. Chytil Gryndora za ruku. „Budu se řídit tvými rozkazy, Gryndore.“

Gryndor se obrátil k Ravgar a tázavě zvedl obočí. Ravgar se zamračila, rty stále semknuté do bílé čárky.

„V proroctví nevěřím," prohlásila nakonec. „Věřím však ve spravedlnost. Přidám se k tobě, Gryndore."

„Kdy udeříme?" zeptal se Hathka.

Noc za oknem plnil křik a smích. Okna královské hodovní síně jasně zářila, vzduchem se nesl pach ohně a pečeného masa.

„Král hoduje," řekl Gryndor.

Ravgar se v bledé tváři zračilo pochopení. „Útok nebude čekat," pronesla pomalu.

Gryndor přikývl. „Lepší příležitost už nejspíš mít nebudeme."

Teď, když nadešel klíčový okamžik, měl pocit, že má záda rovná jako v dobách, kdy byl pouhým učněm. Prsty se mu dychtivě svíraly v předzvěsti boje.

„Udeříme hned."

Tři čarodějové popadli svoje hole a rozběhli se ke dveřím. Soutěživá Ravgar se prohnala kolem nich a její prsty uchopily kliku jako první.

Ozvalo se zasyčení.

Gryndor se zastavil, jako by ho uštkl had, a ohromeně hleděl na prskající vlákna světla, která se objevila kolem rámu dveří.

„Jiskrovír!" vykřikl a zvedl hůl.

Pozdě.

Dveře vzplály. Gryndora zasáhl horoucí poryv vzduchu jako pěst a odmrštil ho zpátky. Čaroděj dopadl na záda tak tvrdě, že si vyrazil dech. Ve zbytcích dveřního rámu zuřily bílé plameny a Gryndor v jejich záři rozeznal dvě pokroucené postavy. Nezbývalo z nich o moc víc než kosti. Křehké kostry se před jeho očima proměnily v prach.

Hathka a Ravgar byli pryč.

Podlaha se otřásla. Křišťálová zeď za Gryndorem pukla a z praskliny se začal valit hustý bílý dým. Druhá puklina se objevila v podlaze a neustále se rozšiřovala. Celá věž se rozpadala na dvě části.

Gryndor se s námahou vyškrábal na nohy. Srdce mu naplňovala bolest a strach. Byl si jistý, že za tímhle stojí Warryck — pravděpodobně si domyslel, že na něj Gryndor bude chtít zaútočit, a tak kolem jeho komnat nastražil jiskrovír, který měl čaroděje připravit o život. Copak ale Warryck nevěděl, co se stane, když zemře čaroděj?

Nebo dokonce dva?

Puklina v podlaze se zvětšila tak, že z ní byla propast. Gryndor své unavené kosti pohnal do akce a přeskočil ji. Ve dveřích stále hořel žhoucí bílý jiskrovír. Za ním stoupal kouř, hustý a štiplavý jako mlha.

Gryndor si uvědomil, že má prázdné ruce. Ohlédl se na druhou stranu propasti. Jeho pohled dopadl na hromádku dřevěných třísek.

Moje hůl!

Ze dveří vyšlehl plamen. Gryndor se pod ním přikrčil a kulhal k oknu, s očima upřenýma na mísu s oblázky. Pouhých pět kroků od svého cíle si všiml, že se celá věž naklání. Mísa spadla ze stolku, kamínky se rozkutálely po dlaždicích a sypaly se do trhliny v podlaze.

Moje magie!

Další ohromná prasklina rozlomila věž na dva kusy. Tentokrát se z ní nevalil kouř, ale světlo hvězd. Gryndor vrávoral směrem k němu. Následující strašlivý otřes rozkymácel celou budovu. Ze stropu se sypaly křišťálové střepy. Dvěma se Gryndor vyhnul, ale třetí — kruté diamantové ostří vysoké jako dospělý muž — mu projel hrudí.

Gryndor zavyl bolestí, vyprostil se a vrhl se do průrvy. Ocitl se na otevřeném schodišti, které se po vnější straně vinulo kolem věže, a zastavil se, zděšený tím, co viděl. Po celém Celestis se vzňaly plameny. Ulice z drahokamů byly plné bojujících, prchajících, ječících lidí. Vlajky na střeše paláce hořely.

Jenže to nebylo to nejhorší. Celé město se… *naklonilo*. Na každou budovu, která ještě stála, připadaly dvě skácené. Třpytivé království Celestis se před Gryndorovýma očima měnilo v hromadu střepů. Vypadalo jako dětská skládanka, kterou její majitel v návalu vzteku rozbil.

Podívej se, co jsi provedl, Warrycku! Tím, že jsi zabil Hathku a Ravgar, jsi odsoudil ke smrti i Celestis!

Město se dál naklánělo. Gryndor se držel křišťálové balustrády a nevšímal si krve, jež se mu řinula z rány na hrudi, ani bolesti, která mu projížděla celým tělem.

Budovy kolem paláce se pod ním zřítily na hromádku střepů. Mezi ruinami probíhali křičící lidé, které ihned zasypaly hroutící se zdi nebo je spolkly průrvy, jež se otevíraly jako hladové chřtány pod jejich nohama.

Gryndor zvedl hlavu.

Jeho skromná věž byla jen malou součástí mnohem větší stavby: Nebeské věže, nejvyšší věže v celém království. Jako jediná ze všech budov v Celestis zůstala stát.

Schodiště, na kterém Gryndor stál, vedlo přímo na její vrchol.

Čeká na mě.

S tváří staženou bolestí se klopýtavě vydal po schodech nahoru. S každým dalším krokem se Celestis pod ním dál hroutilo a bořilo. Kolem celého města se k nebi vzpínaly obrovské kamenné sloupy. Celestis se propadalo a okolní země se nad ním uzavírala.

Gryndor pokračoval v bolestném výstupu a přemítal, co asi zažívají Hathka a Ravgar. Čarodějové nemohou vejít do Říše mrtvých. Jejich netělesné duše se prodírají z tohoto světa do dalšího a nechávají za sebou zmatek a zmar.

Gryndor přemýšlel, kam mají namířeno.

Brzy už nad tím nebudu muset dumat. Přitiskl si roztřesenou dlaň na růžici krve, která mu vykvetla na plášti. *Brzy tam zamířím také.*

Ale ne dřív, než dokončí svůj poslední úkol.

Závěrečný mučivý výstup ho přivedl na vrchol Nebeské věže. Gryndor už neztrácel čas sledováním propadajícího se města. Místo toho se soustředil na to, co ho čeká.

Na vršku věže stály tři obrovské sochy — každá byla vysoká jako deset mužů. Silná hadí těla byla svinutá ve smyčkách zeleného smaragdu. Každá socha měla pod průzračným trupem dvě vejce, která vypadala jako ptačí, a každé ze zad vyrůstala ohromná zelená křídla. Zpod zuřivých plazích čel zíraly oči z oslnivě rudých rubínů, které se zlatě leskly.

Wyvernové!

Gryndor se ztěžka táhl po střeše věže. Ve světle bdělých hvězd za sebou nechával hustou temnou stopu krve.

Strčil ruku do kapsy a roztřesenými prsty nahmatal oblázek. Vytáhl ho.

Poslední zbytek mé magie.

„Kámen přinese nebe," zaskřehotal, vyděšený tím, jak slabě jeho hlas zní. „Nebe přinese let. Let přinese konečnou nápravu."

Sevřel mléčně bílý kamínek ještě pevněji. Oblázek se roztříštil a střepy se zaryly Gryndorovi hluboko do kůže. Gryndor toho nedbal. Veškerou svou pozornost soustředil na wyverny.

Tři hadi se ladně rozvinuli. Jejich smaragdová těla se protahovala a skřípala. Křídla se jim napínala jako zelené plachty vzdouvající se ve větru. Začali jimi máchat. Z piedestalů se zvedly mocné nohy s pařáty. V tlamách se zaleskly zlověstné rubínové tesáky. Wyvernové zavřískali.

Křik rodících se wyvernů naplnil nebe a Gryndor padl na bok. Jeho práce byla u konce. Teď už mu zbývalo jen zemřít.

To vědomí ho zoufale rozesmutnilo. Ještě horší však byla jistota, že když Celestis padlo, jeho nejhorší obavy se nepochybně naplní.

„Tisíc let temnoty," zašeptal. „Tisíc let utrpení."

Zadíval se na wyverny, kteří se rozlétli ke hvězdám.

Ach, vzdychl v duchu obdivně. *Jste nádherní!*

Přerývaný dech mu rozdíral poraněnou hruď. Věž pod ním se zakymácela a začala se hroutit do smrtící propasti. Alespoň že Melchior byl v bezpečí, daleko ve své dílně v lesích, mladý čaroděj, který se svědomitě učil všechno, co měl jako Gryndorův učeň ovládat. To pomyšlení Gryndora potěšilo.

Kéž bych tě jen naučil to proroctví, Melchiore. Dozvíš se někdy o jeho existenci? Přežijí aspoň nějaké z mých knih, abys je mohl najít? A až se konečně rozzáří hvězdy z proroctví a narodí se trojice, která přivede Toronii zpátky ke světlu, budeš vědět, co dělat?

Gryndor sebral poslední zbytky sil a zakřičel na kroužící wyverny. „Najděte si ve světě bezpečné místo! Leťte tam a počkejte! Kdyby mělo proroctví selhat, vydáte se Toronii na pomoc! Potom znovu poletíte!“

Nebeská věž se s kolosálním skřípavým rachotem svezla do strany. Gryndor s hrůzou sledoval, jak nejbližšího wyverna zasáhl letící střep. Jeho křídla se roztříštila na tisíc třpytivých úlomků a jeho krk se se strašlivým prasknutím přelomil.

Jeho neživé tělo padlo, stejně jako Celestis.

Gryndor už necítil bolest. Cítil jen beznaděj a to bylo ještě mnohem horší. Wyvernové byli jeho poslední naděje, jak ochránit proroctví. A teď mu umírali před očima.

Všechno je ztraceno. Proroctví selže. Toronie je odsouzená k zániku.

Vtom se zřítil do propasti. Než se nad ním zavřela země, vyslal poslední pohled ke hvězdám.

A hvězdy jeho pohled opětovaly.

První dějství

O 1013 let později

Kapitola první

Tarlan se po břiše skácel na Theetin hřbet. Každý nádech ho v hrdle sežehnutém kouřem pálil. Tvář měl zmáčenou slzami.

Pryč, běželo mu hlavou. *Je načase utéct pryč, někam daleko.*

Ztěžka se přesunul do měkké prohlubně mezi Theetiným teplým krkem a ohromnými máchajícími křídly. Chvilku tam odpočíval, potom vystrčil hlavu a zadíval se dolů.

Hluboko pod ním hořelo město Idilliam. Vysoká štíhlá věž zvedající se ze zhrouceného hradu Tor se před Tarlanovýma očima zřítila a zmizela v prachu a kouři. On a Theeta kolem ní ještě před pár okamžiky letěli a snažili se zachránit Galfa.

Ale selhali jsme! Můj bratr spadl — a já ani neměl šanci se s ním seznámit!

Jenže Galf nespadl sám. Když prolétali kolem, Theeta do plamenů strčila i nemrtvého krále Brutana. Z tyranského monstra, otce Tarlana, Galfa a jejich sestry Elodie, nezbývalo víc než prach rozfoukaný větrem.

„Dosáhli jsme spravedlnosti, Theeto," ucedil mezi vzlyky Tarlan. „Brutan Galfa zabil, ale zaplatil za to." Ztěžka polkl. „Ale ne dost. Nikdy to nebude dost."

Theeta mlčela.

„K čemu to všechno bylo?“ Tarlan se narovnal a vztekle si otíral slzy. „Ta bitva u Hlubokého Úvalu? Všechno bylo k ničemu!“

„Příběh hvězd,“ zakrákala Theeta. „Světlo života.“

Zvláštnosti thorrodí řeči občas Tarlana mátly, ale tentokrát měl zcela jasno.

„Mně na proroctví nezáleží! Ten můj domnělý osud je mi ukradený. No a co, že nějaká stará pověst tvrdí, že Galf, Elodie a já máme vládnout Toronii? No jasně, náš otec je mrtvý, přesně jak to stojí v proroctví, ale všechno je horší než dřív. Galf umřel! Elodie zradila! A já…“

Odmlčel se.

Už nebudu brečet! Nebudu!

„S lidmi jsem skončil. Chci jen čistý vzduch, pramen vody, ze kterého můžu pít. Nic z toho mi v Yalasti nechybělo. Měl jsem tam zůstat.“

„Letět daleko,“ řekla Theeta.

„Přesně tak, Theeto. Letět daleko.“ Tarlan do sebe zhluboka nasál vzduch a pomalu vydechl. „Předtím ale musím udělat ještě jednu věc.“

Něžně Theetu zatahal za zlatavé peří na krku a vedl ji pryč od hořících ruin Idilliamu, zpátky k Isuru, zelenému království lesů. Za chviličku už kroužili nad Hlubokým Úvalem.

Theeta se blížila ke svahu pod opevněným městem a Tarlanovi poskočilo srdce. Tam, kde nebyla půda vypálená, bylo rozbahněné bitevní pole rozryté hlubokými rýhami. Tarlan viděl, že je poseté těly ležícími v tratolišti krve, těly medvědů a koní, tygroňů a vlků. Jeho věrných přátel, kteří bojovali po jeho boku. Bojovali pro něj. A teď jsou mrtví. Tarlan potlačil zasténání.

Neměl jsem právo hnát je do bitvy, spílal si v duchu. *Co těm ubohým stvořením sejde na tom, kdo vládne téhle zemi? Toroniané, Galadroňané… jaký je v tom rozdíl?*

Obrátil pozornost k městu a sledoval, jak skupinka mužů staví lešení kolem rozeklané díry v hradbách. Kdysi to bývala brána Hlubokého Úvalu. Jeho obyvatelé se teď snažili opravit velké škody, které tu napáchaly válečné stroje Galadroňanů.

Práce řídil obránce Hlubokého Úvalu, obrovitý muž s divokou kšticí zářivě rudých vlasů, kterému se říkalo Buchar. Vedle něj stál vrásčitý stařec v ušmudlaném žlutém hávu. Když přes muže přeletěl Theetin stín, oba vzhlédli.

Theeta otevřela zobák a vřískla. Muži opravující hradby si připlácli dlaně na uši. Dokonce i zvířata, která buď zraněná polehávala na zemi, nebo bloumala mezi mrtvými, zvedla hlavu, aby se podívala, co se to strhlo za povyk.

Mezi nimi i další dva thorrodi.

„Nasheen!“ křikl Tarlan. „Kitheene!“

Ohromní ptáci máchli křídly a zaskřehotali na pozdrav. Tarlanovi se trochu ulevilo.

Mí přátelé! Moje smečka!

Theeta přistála vedle thorrodů a s každým z nich si lehce ťukla zobákem. Zatímco se Theeta zdravila s ostatními thorrody, trávou se k ní přiřítila modrobílá šmouha a vyskočila jí na hřbet. Tarlan mladého tygroně objal kolem krku a nechal ho, aby mu olízal obličej horkým mokrým jazýčkem.

Filis začala příst. „Moc ráda tě vidím, Tarlane!“

„Tak už stačí, Filis! Vždyť mě utopíš.“

Filis ho stáhla na zem, kde už čekali Šedotrn a Brok. Tarlan vlka i medvěda jednoho po druhém objal a dával pozor, aby se nedotkl Šedotrnových ran.

„Co oči?“ zeptal se a pohladil vlka po slepené srsti kolem levého oka, pokrytého bílým povlakem.

„Jedno mi bohatě stačí,“ zavrčel Šedotrn.

„Brok zabil mnoho nepřátel!“ zahřměl medvěd. Zatnul Tarlanovi před očima dvě mohutné tlapy. „Brok bude bojovat, kdykoli Tarlan přikáže!“

Tarlan medvědí spáry rázně odstrčil. „Už po tobě nebudu chtít, abys bojoval, Broku. Nebudu po tobě chtít vůbec nic.“

Medvěd zmateně svraštil střapaté čelo. „Brok nechápe.“

Filis šťouchla Tarlana čumákem do dlaně. „Tarlane? Co se děje?“

Tarlan tygroně podrbal za špičatýma ušima. „Nic. Všechno bude v pořádku.“

Všichni na něj hleděli s otázkou v očích: Filis a Šedotrn, Brok a tři thorrodi. Za nimi se začali shromažďovat další tvorové, přeživší ze zvířecí armády, kterou Tarlan vedl proti galadronským nájezdníkům. Jeho smečka.

„Tarlane!“

Na rameni mu přistála kostnatá ruka a otočila ho. Tarlan stál tváří v tvář starci ve žlutém hávu.

„Melchiore,“ zabručel. „Já odcházím.“

Čaroděj se zamračil, takže se mu vrásky v sešlé tváři ještě znásobily. Pohublou rukou si přejel po zacuchaném bílém plnovousu. „Jak to myslíš, Tarlane?“

„Nech mě být!“

Zamračený výraz se změnil v ustaraný. „Co se stalo v Idilliamu? Našel jsi Galfa?“

Tarlan se odtáhl. „Přišel jsem pozdě! Galf umřel! Tak co, jsi spokojený?“

Ze skupiny přihlížejících zvířat se ozvalo zavrčení. Melchior vytřeštil oči.

„Umřel?“ zopakoval čaroděj a těžce se opřel o dřevěnou hůl. „Chceš říct…?“

„Víš moc dobře, co tím chci říct! Galf je mrtvý. Takže s tím tvým milovaným proroctvím je taky ámen.“

„Co se stalo?“

Tarlan čaroděje probodl zuřivým pohledem. „Sejde na tom?“

„Pověz mi to.“

„Spadl do ohně. Stačí? Celé město hořelo a Galf spadl přímo do plamenů.“

„A viděl jsi ho *zemřít?*“

Tarlan zavrtěl hlavou. „Ani jsem nemusel. Ten žár by nikdo nepřežil. Nikdo! Galf je mrtvý! A už brzo…“

Tarlan se kousl do jazyka. Otočil se k Melchiorovi zády a poklekl před svou smečkou.

„Omlouvám se,“ vydechl a snažil de ovládnout svůj hněv. „Nikdy jsem vás neměl žádat, abyste bojovali pro marnou věc. Beze mě vám všem bude líp.“

Šedotrn a Filis na něj ohromeně hleděli. Brok rozpačitě přešlápl z nohy na nohu. Nasheen a Kitheen sklonili hlavy. Tarlan zalétl očima k Theetě a ta ho zpražila svým nejpronikavějším pohledem.

„Jste volní,“ pokračoval Tarlan, ale sotva ze sebe ta slova dokázal vypravit. „Všichni. Můžete si jít, kam chcete. Už mě nemusíte následovat.“

Rozhostilo se ticho. Tarlan cítil, jak se mu vlhkost z trávy vpíjí do ošoupaných kamaší. Čekal, co mu zvířata odpoví. Zároveň však doufal, že neřeknou nic.

„Když jsi mě našel,“ ozval se nakonec Šedotrn, „byl jsem vězněm ve Vicerinově zámku. Osvobodil jsi mě.“ Šedivý vlk upřel na Tarlana svoje zdravé oko. „Je to už dávno, Tarlane. Teď tě následuju proto, že jsem se tak rozhodl.“

„Zachránil jsi mi život,“ přidala se Filis. „Půjdu tam, kam ty.“

„Otevřel jsi Brokovu klec,“ zavrčel medvěd. Tvářil se ztraceně.

Za nimi — jakoby z celého bitevního pole — se ozvalo nespokojené mručení. Společný zármutek Tarlanovy smečky.

Nasheen a Kitheen si vyměnili nečitelný thorrodí pohled a předstoupili. K Tarlanově překvapení to byl Kitheen, thorrod s černou

náprsenkou, který se obvykle mluvit zdráhal, kdo mu oznámil, co si thorrodi myslí.

„Zůstaň, chlapče," zakrákal obrovský thorrod. V tmavých očích se mu zuřivě blýskalo.

Nemůžu, pomyslel si Tarlan a vyškrábal se na nohy. *Ještě chvíli a nebudu schopný dotáhnout to do konce.*

Obrátil se na Theetu, ale zjistil, že mlčky odlétla na blízký pahorek. Zdálky na něj zírala, v obličeji neproniknutelný výraz, křídla roztažená, jako by byla připravená okamžitě vzlétnout.

„Omlouvám se," zajíkl se Tarlan. „Sbohem."

S těžkým srdcem se k nim otočil zády a vydal se k čekající Theetě. Než stihl udělat krok, zastoupil mu cestu Melchior.

„Mýlíš se, Tarlane." Čaroděj mluvil tichým, ale pevným hlasem. „S proroctvím ještě není konec. Pokud teď odejdeš —"

„Já *odcházím*!" Tarlan se pokusil kolem Melchiora prosmýknout, ale čaroděj ho chytil za zápěstí. „Pusť mě! Tys mě snad neslyšel? Galf je mrtvý! Elodie zběhla zpátky k Vicerinům! Je po všem!"

„Copak to nechápeš? Galf může být stále naživu. Ty, Galf a Elodie máte vládnout Toronii. Je to váš osud. Je to v proroctví a proroctví je mocné. Mocnější než oheň, který jsi viděl, mocnější, než kdokoli z nás může pochopit. Dokonce mocnější než takový starý čaroděj jako já."

„Ano! Poslechni čaroděje!" zaburácel další hlas.

Tarlan přes Melchiorovo rameno uviděl, jak k nim kráčí Buchar, a za ním se trousili měšťané z Hlubokého Úvalu. Tarlan zaúpěl. Takže se mu nepovede jen tak vyklouznout.

„Proroctví přináší naději," pokračoval Buchar. „Bez naděje nejsme nic."

„V tom případě nejsme nic," vřískl hlas z davu. „Ten kluk má pravdu. Všechno to bylo k ničemu."

Další hlasy se k němu přidávaly.

„A co to proroctví?“

„Na toho kluka zapomeňte! Musíme znovu postavit město!“

„Poslechněte Buchara!“

Hlasy se slily v neartikulovaný křik. Tarlan se vymanil z Melchiorova sevření a rozběhl se k Theetě. Přitiskl své nejlepší kamarádce čelo na obrovitý, zahnutý zoban.

„Půjde Tarlan,“ zakrákala tiše Theeta, „půjde Theeta.“

Myslíš, že tomu rozumíš, pomyslel si Tarlan. *Ale nerozumíš.*

„Promiň mi to, Theeto. Ale musím tu nechat i tebe. Já jsem… se mnou není bezpečno.“

„Theeta půjde,“ zopakoval thorrod.

„Ne. Zůstaň s ostatními. Postarej se o ně. Budou tě potřebovat.“

Theeta otočila mohutnou hlavu a zadívala se na svah, kde stáli zbylí dva thorrodi. Ostatní zvířata z Tarlanovy smečky se tiskla obřím ptákům k bokům a tvářila se neklidně a zmateně. Obyvatelé Hlubokého Úvalu spolu s Bucharem umlkli a zvědavě Tarlana pozorovali. A proč vlastně ne? Copak jim ještě před nedávnem netvrdil, že je jejich král?

Melchior, čaroděj, který snad vždycky věděl, co dělat, stál bez hnutí a ve vrásčité tváři se mu zračil smutek.

Tarlan se zadíval Theetě do očí.

To ty jsi mě našla. Nedůvěřoval si dost na to, aby promluvil nahlas. Kdyby otevřel ústa, nevyšlo by z nich nic jiného než tříštivý zvuk jeho pukajícího srdce. *Zachránila jsi mě, když jsem byl pouhé dítě ztracené ve sněhu. Donesla jsi mě Mirith, ledodějce, která pro mě byla jako matka, když jsem svoji vlastní matku ztratil.*

Ale byla jsi to ty, Theeto… to ty jsi mě skutečně přivedla na svět.

Vzal do dlaní Theetin smrtelně ostrý zobák. Thorrod by mu jediným sebemenším pohybem proděravěl ruku naskrz. Bylo to gesto naprosté důvěry.

„Sbohem, Theeto.“

Otočil se a klopýtal bahnem pryč.

Prvních padesát kroků se musel vyhýbat rýhám a jizvám, které v půdě zanechal lítý boj. Nakonec se klesající svah změnil v hrbolatou louku a chůze byla o něco snazší. Před ním se tyčila stěna čekajícího isurského lesa. Tarlan celou cestu k lesu hleděl k zemi, každý krok byl jen matnou ozvěnou jeho bušícího srdce. V hlavě neměl žádné myšlenky, jen dunivý řev. Nešel vstříc světu, nořil se do něj, propadal se do něj jako do tekoucího písku. Svět ho stáhne dolů a pak se nad ním uzavře. A potom už bude jen tma.

Jeho otupělostí pronikl slabý, syčivý zvuk. Tarlan zamrkal, rozhlédl se a pak se podíval nahoru. Nad hlavou se mu mihl stín. Tvář mu ovanul vlahý vzduch. Oslepil ho záblesk slunečního svitu.

Tarlan si zastínil oči a užasle sledoval, jak se Theeta snáší z nebe přímo před něj. Zlaté peří jako by jí hořelo. V hlubině jejích pronikavých černých očí se odráželo slunce.

„Půjde Tarlan," zakrákala, „půjde Theeta. Půjdou všichni."

„Ale —"

„Nemluv. Půjdeme."

Tarlanovu mysl zaplavilo zlatavé světlo a připravilo ho o schopnost mluvit. Žádná slova, žádné myšlenky. Žádní lidé, žádná smečka. Jen on a Theeta.

Vyšplhal thorrodovi na hřbet. Theeta se ohromnými pařáty odrazila od země. Máchla ve vzduchu širokými zlatými křídly, pak znovu, jednou, dvakrát, stokrát. Svět se řítil pryč. Vzduch ve výšce byl čistý jako chladivá horská bystřina. Tarlan se ho zhluboka nadechl a cítil se očištěný.

„Thorrod poletí," prohlásila Theeta. „Poletí daleko. Bez zastavení."

Thorrodi se málokdy na něco ptají, ale Tarlan z Theetina pomalého kroužení vyrozuměl, že čeká na jeho pokyny. Zadíval se dolů k lesu, ze kterého byla jen sluncem zalitá zelená mozaika, potom se ohlédl přes rameno k jihu, kde leželo Yalasti, jeho ledová domovina.

Obrátil se k severu. Netušil, co se tím směrem nachází. Nikdy tam nebyl.

„Tam, Theeto." Slyšet zase hlas vycházející z vlastního hrdla byl úžasný pocit, jako by nikdy předtím nepromluvil. „Na sever, dokud nezapadne slunce. Pak si odpočineme. A potom poletíme dál."

„Bez zastavení," dodala Theeta a řítila se jasnou, svěží oblohou vpřed.

„Přesně tak, kamarádko. Bez zastavení."

Kapitola druhá

Elodie zírala do přízračné tváře. Všechno ostatní vybledlo: kamenná zeď její cely na vrcholku Bílé věže, noční tma za zamřížovaným oknem, Sylva a Cedrik, kteří se vedle ní pomalu postavili. A Samial, obvykle tak vážný, který se křenil od ucha k uchu.

Duch, který za svého života býval lady Darrandovou, promluvil. „Co přikazujete?“

Elodii se vybavilo staré rčení, které se v Ritherlee používalo, když se někdo cítil nervózní nebo se na něco těšil: mám v břiše můru. Až na to, že Elodie neměla v břiše jen jednu můru. Připadalo jí, že jich tam poletují stovky.

„Volnost,“ odpověděla duchovi lady Darrandové. „Můj rozkaz je volnost a vítězství!“

Srdce jí bušilo jako o závod. Věděla — najednou tak jistě, až se jí tajil dech —, že dny jejího věznění jsou u konce.

Že se všechno rázem změní.

Lady Darrandová povstala. Žlutý plášť se jí třepotal kolem nablýskaného brnění. Zasunula meč do pochvy, přelétla pohledem z Elodie na Sylvu a Cedrika a nakonec se očima zastavila u Samiala.

„Jsi jako já,“ pronesla pomalu. Napůl se otočila a ukázala na řadu přízraků, které stály v chvějícím se zástupu za ní — ritherleeští

šlechtici, jež stejně jako ji nechal před pouhými pár dny zabít lord Vicerin. „Jsi… mrtvý."

„Ale neupadl jsem v zapomnění, má paní," odpověděl s úsměvem Samial. „O to se postarala Elodie. Viděla mě. Viděla nás všechny, celé vojsko. Vedla nás do bitvy…"

Samial se odmlčel a zadíval se na Elodii, jako by hledal ujištění. Elodie se na svého přízračného kamaráda usmála. *Má pravdu*, blesklo jí hlavou. *Ale to, co jsem udělala teď, je něco jiného.*

Skutečně to bylo jiné. Vojáci z Plačícího lesa se k ní přidali dobrovolně, z vlastní vůle. Ale lady Darrandová a ostatní ritherleeští šlechtici tu byli proto, že je Elodie přivolala.

U Elodiiných nohou ležela hromádka předmětů, které těmto duchům za života patřily a které Samial posbíral na zámeckém nádvoří: zlatý náhrdelník, mince, kousek ohořelého hedvábí, prsten lady Darrandové. Díky nim se Elodii nějakým způsobem povedlo vyvolat duchy jejich majitelů.

„Elodie," špitla Sylva. „My je vidíme. Cedrik a já — vidíme ty duchy a slyšíme je. Jak je to možné?"

Elodie se usmála. „Vážně? Nejspíš jsem čím dál tím silnější."

Lady Darrandová pozvedla meč a přejela prsty po ploché straně čepele. Starý muž oděný v honosné zlaté tunice, který stál za ní, se rozhlédl po Elodiině cele. I ostatní duchové se rozhlíželi.

„Volnost a vítězství," zopakovala lady Darrandová. Její hlas zněl silně, a přesto vzdáleně, jako by k nim doléhal z opačné strany rokle. „Pověz mi víc."

Elodie stiskla rty. Kde začít?

„Celý život jsem byla vězněm," spustila nakonec. „Vyrostla jsem v domnění, že lord Vicerin je můj ochránce. Ale on mi lhal. Slíbil mi, že jednoho dne budu královnou, jenže teď už vím, že mě jen využíval. Možná bych skutečně na trůn usedla, ale vládl by on."

„Ach, Elodie," svěsil hlavu Cedrik. „Sylva ani já otci nikdy neodpustíme, co ti provedl."

„Z dcery loutkou," přemítala nahlas lady Darrandová. „Z loutky vězeňkyní. Jak ses dostala do této cely, Elodie?"

Pro Elodii byla úleva, že ten příběh konečně může vyprávět. Celé týdny jen hrála svou roli, předstírala, že je na Vicerinově straně, ale ve skutečnosti hledala způsob, jak osvobodit Fessana. Když si to Vicerin uvědomil, nechal ji uvrhnout do žaláře. Teď, po všech těch lžích, mohla Elodie mluvit pravdu. Byl to skvělý pocit.

„Před mnoha měsíci mě z Vicerinského zámku unesl Trojzubec. Chtěli, abych se stala jejich vůdkyní. Trojzubec je —"

„Armáda vzbouřenců, kteří chtějí, aby se proroctví naplnilo, já vím. Podporovala jsem je, posílala jsem jim zbraně a jídlo, když to potřebovali." Lady Darrandová vytřeštila oči. „Elodie, o čem to mluvíš?"

Elodie se zhluboka nadechla. „Lord Vicerin měl v jedné věci pravdu: budu královnou. Tak to stojí v proroctví."

Zástup duchů rozvlnil šepot. Všichni jako jeden muž před Elodií poklekli.

„Trojče z proroctví," vydechla užasle lady Darrandová. „Nuže, Elodie, jedna ze tří, našla jsi už svoje sourozence?"

„Jen jednoho. Byl se mnou, když Trojzubec zaútočil na Idilliam. Poté co lord Vicerin zajal Fessana — vůdce Trojzubce —, vrátila jsem se sem, abych ho zachránila. Ale…"

„Ale co, má drahá?"

„Vicerin nechal Fessana popravit. Pak mě donutil, abych se za něj provdala a on se tak mohl zmocnit mého trůnu." Mávla rukou k přihlouplým zlatým svatebním šatům s vlečkou ze stuh. „Jsem opět jeho vězněm. Ale teď, když jste tady vy, budu zase volná."

Za oknem věže blýskl oheň. Noční oblohu začaly olizovat oranžové plameny.

Samial se rozběhl k mříži. „Bojují," oznámil. „Ti losí muži napadají vicerinské. Mnoho Vicerinových vojáků je mrtvých, padli na nádvoří. Západní věž je v plamenech."

Elodie přetlumočila Sylvě a Cedrikovi, co jí Samial řekl.

„Losí muži?“ zopakoval Cedrik a také si stoupl k oknu. „Myslíš Helkragy?“

„Ty, co nás zavraždili?“ zeptal se duch ve zlaté tunice.

„Ano,“ přikývla Elodie. „Ale nerozumím tomu. Myslela jsem, že se přidali k Vicerinovi.“

„To pochybuju,“ ušklíbl se Cedrik. „Co jsem slyšel, Helkragové neposlouchají nikoho. Jediné, na čem jim záleží, je dostat zaplaceno.“

„Otec jim zaplatil, aby zabíjeli?“ zhrozila se Sylva.

„Čím jim zaplatil?“ Hlas lady Darrandové zněl příkře a ledově. „Jaká byla cena za naše životy?“

Ostatní duchové se shlukli kolem ní. Někteří tasili meče a dýky. Všichni se tvářili rozzuřeně.

„Dětmi,“ odpověděl Samial. „Vicerin vězní děti. Chystal se je dát losím mužům jako otroky.“

„Jak to víš?“ nechápala Elodie.

„Slyšel jsem, jak se o tom baví dva strážní. Když je jeden neviditelný, zaslechne toho hodně.“

„Pamatujete na ty děti, které jsme osvobodili?“ připomněla Elodie. Společně s Cedrikem a Sylvou je vyvedli z kobek a předali do péče kapitánu Leomovi a ten je odvedl do bezpečí — kam, to Elodie nevěděla. „Takže cenou měly být ony,“ pronesla znechuceně. „Když Helkragové zjistili, že jim Vicerin nemůže zaplatit, obrátili se proti němu.“

Ohnivá koule krátce zbarvila nebe dožluta. Ozvaly se výkřiky a hned po nich rachot padajících cihel. Všichni, duchové i lidé, se nahrnuli k oknu. Všichni kromě Elodie. Elodie už věděla, jak vypadá bitva, nepotřebovala přihlížet další. Byla to ovšem skvělá příležitost k útěku.

Rychle posbírala věci, s jejichž pomocí vyvolala duchy. Nacpala je do kapsy zabahněných svatebních šatů, ve které měla i hrot

Samialova šípu, díky němuž mohl Samial zůstat po jejím boku ve světě živých. Doufala, že ostatní předměty umožní totéž i duchům ritherleeských šlechticů.

„Poslouchejte!“ Všichni se k ní obrátili. Elodie se zadívala do tváře lady Darrandové. „Ptali jste se, co vám přikazuji.“

„A tys přikázala,“ odpověděla lady Darrandová. „Volnost a vítězství, pokud si dobře vzpomínám.“

„Ano. Ale nejen pro mě.“ Elodie o krok předstoupila. „Uděláme to takhle. Dostaneme se z cely. Potom znovu získáme šperky…“

„Šperky?“ podivil se Cedrik.

„Zelené drahokamy.“ Elodie měla co dělat, aby nedala najevo netrpělivost. Teď nebyl čas na dlouhé vysvětlování. Nastala chvíle jednat. „Já a mí bratři máme každý jeden. Jsou důležité — nevím proč, prostě jsou. Vicerin dva z nich ukradl.“

„To je tedy musí vrátit,“ kývla lady Darrandová.

„Taky že vrátí!“

„A až ty šperky budeme mít?“ zeptala se Sylva.

„Seženeme vojsko a potáhneme na Idilliam. Najdeme moje bratry a já pak společně s nimi usednu na trůn. Budu královna! Mí bratři budou králové! Proroctví bude naplněno! To mám na mysli, když mluvím o volnosti a vítězství. Nebude to volnost a vítězství jen pro mě. Nebude jen pro vás. Bude pro celou Toronii!“

Elodie se celá udýchaná zarazila. K jejímu úžasu většina duchů opět poklekla a sklonila hlavu. Samial a lady Darrandová se k nim přidali.

Ze schodiště za dveřmi k nim dolehly kroky těžkých bot. Ozvalo se zakašlání a chrastění klíče v zámku. Elodie se obrátila právě včas, aby viděla, jak se dveře rozlétly dokořán. Dovnitř vpochodovali čtyři urostlí strážní s modrými vicerinskými šerpami přes otlučené pláty brnění. Jeden z nich — podsaditý muž se zarudlou tváří, na které se mu perlil pot — zvedl několik řinčících řetězů a ostnatých pout.

„Máte jít s námi," štěkl. „Odvedeme vás pryč od boje. Lord Vicerin říká…"

Odmlčel se. On i jeho tři společníci neupírali pohled na Elodii, ale na to, co bylo za ní.

Elodie založila ruce na hrudi. „Mluvil jste o lordu Vicerinovi?" Cítila, jak se jí cosi lehce otřelo o ramena, to duchové ritherleeských šlechticů vykročili a s tasenými přízračnými meči se vrhli na strážné.

Brunátný voják vyjekl, otočil se na patě jako čamrda, upustil řetězy a snažil se přes svoje společníky dostat pryč. Tři zbylí vojáci krátce přelétli očima místnost plnou duchů a vyběhli za ním.

„Všichni za mnou!" křikla Elodie a utíkala za vojáky.

Se zatajeným dechem seběhla po schodech a sukni svatebních šatů si držela vysoko vykasanou, aby nezakopla o stuhy. Za ní se řítila Sylva, Cedrik, Samial a přízrační šlechtici. Točité schodiště je po třech otáčkách přivedlo k úzké chodbě, z níž bylo otevřenými dveřmi vidět na naprostý chaos venku.

Na opačné straně nádvoří ležely zbytky Západní věže, zřícené menší sousedky Bílé věže. Ze zavalité kamenné stavby zbývaly jen sutiny, v nichž hořely roztříštěné dřevěné trámy.

Kolem sutin bojovaly muž proti muži stovky vojáků: Vicerinové v nablýskaných brněních s modrými šerpami proti barbarským Helkragům v odřeném koženém brnění a kožešinách zdobených tesáky. Vzduch se chvěl cinkotem vicerinských mečů narážejících na helkragské sekery.

„Severní regiment!" snažil se Cedrik překřičet hřmot bitvy. „Otec přivolal posily!"

Elodie se podívala směrem, kterým ukazoval, a zahlédla jezdecký oddíl vicerinských vojáků, kteří si pomalu razili cestu bitevní vřavou. Koně byli velcí a chundelatí a jejich jezdci měli těžká brnění a stříbrné přilbice s ostny.

„Vidím ho," přidala se Sylva. „Podívej, tamhle, mezi nimi."

Elodie se sykavě nadechla. Byl to on: lord Vicerin, muž, kterého kdysi nazývala otcem.

Až na to, že ty nejsi muž, pomyslela si zachmuřeně. *Jsi zrůda.*

Vicerinův hřebec byl ještě větší než ostatní koně Severního regimentu — ohromný bílý válečný oř s hustou hřívou spletenou do copů. Ve Vicerinově nablýskaném brnění se odráželo světlo ohně a obrovitá modrá péra na jeho přilbě se komíhala v horkých poryvech větru.

„Náš pán vypadá jako hotový hrdina," ušklíbla se lady Darrandová.

„Pěkný hrdina, když čeká v bezpečí za pěti řadami rytířů na koních," zamumlal Cedrik.

Elodie sledovala, jak Vicerin máchá mečem a vykřikuje povely — většinou to byly spíš výhrůžky, kterými strašil svoje vojáky a hrozil, co s nimi bude, pokud se jim nepovede nepřítele porazit.

„Ještě nikdy jsem nezažila, že by byl Severní regiment povolán zpátky na zámek," podotkla.

„A není jediný," řekl Cedrik. „Tamhle, za těmi plameny — vidíš prapory Expedičního pluku? Vypadá to, že náš otec svolal zpátky všechny jednotky. Na zámku je celé vicerinské vojsko."

„Je zoufalý," pokývala hlavou lady Darrandová.

„A slabý," dodala Elodie.

Všichni se k ní otočili.

„Slabý?" zopakovala Sylva. Trhla hlavou směrem k bitvě. „Tolik vojáků pohromadě jsem ještě nikdy neviděla."

„Je slabý," trvala na svém Elodie. „Svolal všechny svoje vojáky na jedno místo. To ho činí zranitelným." Potřásla hlavou. „Copak neví nic o základech vojenské taktiky?"

„Ten chlap je jen rozmazlený, napudrovaný hlupák," prohlásila lady Darrandová. „Elodie, tamhle vidím mezeru. Tou můžeš proběhnout. Udržím Viceriny napravo."

Starý muž ve zlaté tunice se ostřím meče zlehka dotkl svého čela. „A já se postarám o ty Helkragy nalevo," slíbil.

„Děkuju," vydechla Elodie. „Omlouvám se — neznám vaše jméno."

„Lord Winterborne. Moje panství leží na západních planinách, blízko moře. Jsem vám k službám."

„Můžete nám pomoci dostat se bezpečně k vnější zdi?"

Lord Winterborne se hluboce uklonil. „Bude nám potěšením, Vaše Výsosti."

Skupinka duchů začala máchat meči jako srpy při žnutí trávy, rozdělila se na poloviny a vrhla se do boje. Elodie s ostatními spěchala ke skulině, která se mezi bojujícími vytvořila. Elodie s chmurným potěšením sledovala překvapené a zděšené výrazy Vicerinů i Helkragů, když se na ně z noci ozářené plameny vyřítili duchové s přízračnými meči.

Běžela dál a zaslechla hlasy. Velmi nejasné. Velmi staré. Velmi slabé. Hlasy, které k ní dolehly i přes bitevní vřavu.

Hlasy mrtvých.

Přicházely ze zdí zámku, který se nad nimi tyčil, prastarý a ohromný.

Mohla bych je přivolat taky? přemítala Elodie.

Zahnuli za roh a ocitli se v malé bylinkové zahradě. Před bitvou je chránily zdi porostlé břečťanem. Po pachu krve a kouře byla sladká vůně šalvěje a kerblíku vítanou změnou. Úzkými dveřmi na opačné straně zahrady prosvítala slabá rudá záře, kterou ale nevydávaly plameny. Byly to červánky.

Dlouhá noc se konečně chýlila ke konci.

„Někdo tu je," ozval se Winterborne a zvýšil hlas. „Ukaž se!"

Elodie se duchovi podívala přes rameno. Z přítmí se vynořily dvě tajemné postavy.

Další duchové?

Pak se postavy zhmotnily — nebyli to duchové, ale živí lidé, které Elodie poznala.

„Frído!" vykřikla a vrhla se k černě oděné čarodějce, která se pokusila vyléčit lady Vicerinovou z účinků jedu, jímž ji otrávil její

manžel. Elodie ji pevně objala. Frída se tu zjevně schovávala se svým synkem. Chlapeček se s vytřeštěnýma očima tiskl k matčině paži.

Frída pohladila Elodii po tváři. „Jsi v bezpečí," vydechla. „Díky hvězdám."

„Ale co vy dva?" zeptala se Elodie. „Jestli vás tu Vicerin najde…"

„Umím se postarat o to, aby nás nikdo neviděl."

Zvedl se vítr. Přinášel k nim pach kouře — a mumlání přízračných hlasů. Tentokrát zněly silněji, rozléhaly se po celé zahradě.

Frída na Elodii upřela zkoumavý pohled. „Slyšíš je, že ano?"

Elodie přikývla.

„Je to píseň minulosti. Píseň mrtvých. Zakořeněná v tomto zámku. Zakořeněná v této zemi."

Elodie chytila Frídu za ruce. „Pomoz mi, Frído. Vím, že by za mě bojovali. Ale… nevím, jak je přivolat."

„Když je zavoláš, přijdou."

„Ale jak? Já vím, že umím vyvolávat duchy — celou armádu, když to bude potřeba." Pustila Frídu a zklamaně si prohrábla krátké vlasy. „Potřebuju k tomu ale držet něco v rukou. Jejich majetek. Oblečení. Cokoli. Pokud se nemůžu něčeho dotknout, nedokážu…"

„Věci nejsou důležité, má drahá. Ta síla je v tobě."

„Ale jak je mám…?"

„Jdi za nimi. Buď jim nablízku. Najdi místo, kde leží, a mluv k nim. Uslyší tě. A povstanou."

Čarodějka zavedla Elodii k úzké brance ve zdi zahrady. Ukázala skrz šlahouny břečťanu ke vzdálenému kopci, na jehož vršku rostlo několik roztroušených stromů.

„To místo leží za těmi stromy," pronesla. „Až ho uvidíš, poznáš ho. Říká se mu Zapomenutý hřbitov."

Elodie se tím směrem podívala a v tu chvíli se slunce vyhouplo nad obzor a zalilo vrcholek kopce zlatavým světlem. Na okamžik

se zdálo, že stromy stojí v jednom ohni. Elodie cítila ve tváři hřejivé paprsky a zamhouřila oči před jejich oslňující září.

Jdu za vámi, vzkázala v duchu mrtvým, kteří tam byli pochováni. *Teď už nebudete zapomenutí.*

Otočila se zpátky k ostatním.

„Povolám mrtvé Vicerinského zámku," prohlásila. „Dnes se stanou mým vojskem. Dnes povstanou!"

Kapitola třetí

Po dvou dnech nepřerušeného letu se Tarlan a Theeta dostali k úpatí ohromného horského masivu. Idilliam zůstal daleko za nimi, Isur ještě dál. V dálce na jihu leželo Ritherlee a za ním ledové pláně Yalasti, které Tarlan kdysi nazýval domovem. I teď na Yalasti vzpomínal, zatímco je Theetina široká křídla nesla výš a výš, vzduchem, který začínal řídnout. Obrovské hory před nimi byly pokryté sněhem. Jejich svahy byly prudké a vrcholky rozeklané. Vypadaly mnohem hrozivěji než pohoří, která Tarlan znal z domova.

Nemůžu se ani vrátit, pomyslel si. *Z Yalasti už není nic než hřbitov.*

Zalila ho vlna smutku. Vybavil si tvář umírající ledodějky Mirith, její mrazivý pohled. A nebohého Seethana, nejstaršího thorroda z jeho hejna, kterého losí lovci zavraždili přímo před jeho rozhořčenýma očima. Smrt a zase jen smrt.

Když Tarlanovu tvář ovanul náhlý poryv chladného vzduchu, zatnul Tarlan zuby a poplácal Theetu po šíji.

„Co myslíš, Theeto? Nejsou tu hrady. Po lidech ani stopy. Jen ty a já a spousta divoké zvěře, kterou můžeme lovit."

„Nový domov."

„Přesně tak."

Rozhoupal je další poryv větru. Tarlana štíplo ve tváři cosi hrubého, až se otřásl a rychle zamrkal. Otevřel ústa, aby promluvil, a závan větru mu do pusy vehnal další hrubá zrnka. Tarlan je vyplivl a otřel si rty. Když se podíval na svou ruku, zjistil, že to nejsou jen tak ledajaká zrnka.

Byl to písek.

„Vzduch horký," poznamenala Theeta. Poryvy větru s ní házely ze strany na stranu, měla co dělat, aby zvládla letět rovně.

Měla pravdu. Vichr je bičoval dál a Tarlan si uvědomil, že se potí.

„Co se to děje?" snažil se překřičet kvílení větru. „Vždyť jsme neletěli přes žádnou poušť."

Vtom se před nimi vztyčil sloupec písku a divoce se otáčel. Vypadal jako gigantický žlutý had plazící se do nebe. Ocasem byl pevně zakořeněný v zemi hluboko pod nimi, hlavu měl zabořenou v oblacích.

„Písečná bouře!" vřískla Theeta a instinktivně před vírem uhnula.

K nebi se vzedmuli dva další píseční hadi a zatarasili jim cestu. Tarlan se dusil horkým pískem, skoro nemohl dýchat. Oči mu slzely.

„Vrátíme se!" zakrákala Theeta a její hlas byl ještě skřípavější než obvykle.

„Ne! Já se nevrátím! Leť dál!"

Theetina křídla se zachvěla. Tarlan měl na okamžik strach, že ji bouře přemohla. Pak uviděl, že se zmýlil.

Theeta váhala.

Ještě nikdy se nezdráhala splnit můj rozkaz. Ani jednou jedinkrát. Tak proč…?

Než stihl dokončit myšlenku, obrovitý thorrod s mohutným mácháním křídel vyrazil přímo dopředu, stočil se nejprve doleva, pak doprava, prodíral se mezerami mezi písečnými víry. Ať už Theetino zaváhání způsobily jakékoli pochyby, zdálo se, že jsou ty tam.

Ale jak to, že je v horách písek? honilo se Tarlanovi hlavou, když se tiskl k Theetinu hřbetu. *Je to snad nějaké kouzlo?*

Byl to snad Melchior? Pokusil se ho zastavit?

Tarlan se snažil prohlédnout skrz pichlavý písek, podívat se dolů na zem. Jenže to nešlo. Tohle navíc nepůsobilo jako kouzla, která obvykle dělal Melchior.

Jeho magie spočívá v číslech.

Do očí Tarlanovi stékal pot. Otřel si ho. Vzduch byl stále horký.

Písek. Horko.

Něco ho napadlo. Když se občas snažil navázat vztah s novými zvířaty, cítil v sobě nával přesně takového písečného horka.

Co to znamenalo? Souviselo to nějak s proroctvím? Stál tam dole někdo se stejnými schopnostmi jako on? Se stejnou magií vzešlou z pouště?

Tarlan ale nebyl čaroděj. Už ho přestalo zajímat, kde se písečná bouře vzala. Ať už ji vyvolal kdokoli, pocházel ze světa lidí. Ze světa, ke kterému se on sám otočil zády.

„Leť dál, Theeto," zamumlal a vyplivl další písek. „Neohlížej se."

Theeta ho poslechla. Mhouřila velké temné oči a máchala mohutnými zlatými křídly ve zrádných vzdušných vírech. Tarlan jí zabořil tvář do peří a držel se tak pevně, jak to šlo.

Nakonec se obloha začala projasňovat. Vítr se utišil a vzduch byl chladnější. Vynořili se ze závoje písečné bouře a před očima se jim znovu objevily hory.

„Dokázali jsme to!" Tarlan poplácal Theetu po šíji a ohlédl se přes rameno. Nebe bylo prázdné. Když se podíval dolů, viděl jen beztvaré pláně pokryté sněhem. Žádná bouře, žádný písek.

Stalo se to vůbec?

Čím víc se blížili k horám, tím víc se země pod nimi vzdouvala. Slunce se kutálelo k obzoru a Theeta začala klesat k ledovým svahům, které se zvedaly před nimi.

„Můžeme letět ještě trochu dál," zatahal ji Tarlan za peří na šíji.

Theeta neodpověděla. Místo toho naklonila křídla a v rozmáchlém klesajícím kruhu se snesla k zemi pod skalní útes. Větrem ošlehaný sloup černého kamene se nad nimi tyčil jako prst nějakého obra, který umrzl při snaze vyhrabat se ze sněhu.

„Co to děláš?" zatahal ji Tarlan znovu za peří. „Ještě je světlo. Chci letět dál."

„Už ne," odpověděla Theeta.

Tarlana to ohromilo. Takhle se mu Theeta ještě nikdy nevzepřela. Co se s ní dělo?

„Jsi unavená, Theeto?" Nejistě se rozhlédl po mrazivé pustině. „No, je pravda, že ta skála nám poskytne aspoň trochu úkryt…"

„Unavená ne."

„Tak proč jsi…?"

„Špatný směr."

„Není to špatný směr. Letíme na sever celou dobu, přesně jak jsme se rozhodli."

„Tarlan rozhodl."

„Dobře, já jsem to rozhodl. Ale pořád jsme —"

„Tarlan se mýlí."

To ho připravilo o řeč. Sklouzl Theetě ze hřbetu a obešel ji po křupajícím sněhu, aby stál přímo před ní. Theeta na něj upřela nasupený pohled, oči stejně černé jako útes, který se nad nimi tyčil.

„Proč se mýlím?" zeptal se Tarlan tiše.

Theeta na něj dlouhou chvíli hleděla, nehybná jako socha.

„Špatné místo," odpověděla nakonec.

„Co je na něm špatného?"

Theeta zacvakala zobákem a pohodila hlavou, neklamné znamení rozhořčení. „Špatná budoucnost. Špatná minulost. Špatné teď. Místo špatné. Tarlan se mýlí." Odmlčela se a pak dodala: „Nesprávný *osud*."

Tarlan pochopil, co se mu snaží říct. Už toho měl plné zuby.

„Všichni mi pořád říkají, co mám dělat!“ utrhl se na Theetu. „Už to nesnesu. Tohle je můj život. Moje rozhodnutí. A já jsem se rozhodl jít sem, ať už se ti to líbí, nebo ne!“

„Nelíbí. Nechci.“

„No, a já jsem zase nechtěl, abys šla se mnou! Pamatuješ?“

„Chci jít.“

„Tak jdi! Já tě tu nedržím!“

Tarlan dusal zasněženou plání a kopal do vzduchu závěje sněhu. Za ním se oproti obloze, která rychle nachověla, rýsovala silueta černého kamenného sloupu. Slunce zmizelo za horami a na nebi se rozmrkaly první hvězdy. Nejjasněji zářily ony tři hvězdy, které na Tarlana shlížely od chvíle, kdy opustil Yalasti.

Hvězdy proroctví.

Až na to, že jedna z nich teď nesvítila tak jasně jako předtím.

Tarlan stál ve sněhu a upíral oči do soumračného nebe. Dvě z hvězd proroctví — zelená a červená — plály stejně zářivě jako dřív. Ale třetí hvězda, zbarvená dozlatova, zbledla tak, že už skoro nebyla vidět. A co hůř, chvěla se jako svíčka ve větru, plamínek, který co nevidět zhasne.

Jedna hvězda pro každého ze tří, pomyslel si smutně Tarlan. *Galf je mrtvý — a jeho hvězda teď umírá taky.*

Do ucha mu tiše zakrákal thorrodí hlas.

„Theeta půjde.“

Tarlanovi se sevřelo hrdlo. V očích ho pálilo.

„Theeta pomůže.“ Hlas se vzdaloval. Theetina slova doprovázelo šustění perutí, které také postupně slábl. Tarlan se neotočil a dál zíral na sloup z černého kamene.

Opouští mě.

„Theeta pomůže. Najde změnu. Tarlan je rozbitý. Theeta opraví…“

Thorrodův hlas se vytrácel současně s tím, jak ohromný pták stoupal k potemnělé obloze. Teprve když už ho Tarlan neslyšel vůbec, zvedl oči. Theeta byla jen maličká zlatá tečka putující na-

chovým nebem, stoupající tak vysoko, že zachytila poslední paprsky slunce.

Její křídla na okamžik plála ještě jasněji než hvězdy proroctví.

Pak se Theeta otočila a její záře pohasla.

Tarlan šel nocí, potrhaný černý plášť si přitáhl blíž k tělu. Tvář mu v kousavém chladu ztuhla, hruď se mu bolestně svírala. Bez ustání drkotal zuby. Necítil ruce ani nohy. To mu nevadilo. Necítit nic bylo lepší než cítit se osaměle a smutně. Tarlan přemítal, jestli se tak bude cítit ráno, až vyjde slunce a jeho tělo roztaje.

Měsíc stoupal po obloze a na zvlněné zasněžené pláně maloval stříbřité stíny. Tarlan stoupal po úbočí a procházel kolem dalších černých útesů trčících ze země k obloze, až ho nakonec les tmavého kamení zcela obklopil.

Zastavil se a otočil se kolem dokola.

Kudy je sever?

Zvedl hlavu k nebi. Valila se po něm hustá mračna, takže se nemohl zorientovat podle hvězd.

Ztratil jsem se.

Do promrzlé tváře se mu opřel ledový vítr. Začalo sněžit.

Tarlan si přitáhl černý plášť ještě těsněji k tělu a klopýtal mezi trčícími prsty skal. Jeho znecitlivělé tělo postupně naplnila mravenčivá bolest. Každý krok byl utrpení. Promnul si ruce. Bál se, že se mu prsty polámou jako rampouchy.

Když si pomyslel, že už to nemůže být horší, vánice ještě zesílila. Vichr byl jako kladivo, které do něj bušilo a smýkalo jím ze strany na stranu, nejprve dozadu, až se zapotácel, pak naráz dopředu. Sníh se valil ze všech směrů, hromadil se mu na zátylku, potom se mu hned dral do úst a snažil se ho udusit. Bouře kvílela a Tarlan se prodíral dál a vyl spolu s ní.

Hlavou mu jako zmrzlé listí ve vichřici létaly podivné myšlenky.

Vyju jako vlk!

Létám jako thorrod!

Nejsem tím, kým jsem byl!

Na okamžik měl dojem, že nejde vánicí, ale písečnou bouří. Nebyla mu zima, ale horko. Paže mu tály, nohy se mu roztékaly. Byl v jednom ohni a ten oheň byl v jeho hlavě.

Je to tak jasné! Tak zářivé! Hořím!

Zamhouřil oči, aby ho ta zuřivá záře neoslepila.

Dejte to pryč! Dejte to všechno pryč!

Světlo zarytě zářilo dál. Tarlanovy nohy se samy od sebe přestaly pohybovat, takže vrávoral po kolena zabořený v prachovém sněhu. Vzduch byl nehybný a jasný. Neslyšel nic než svůj přerývaný dech, který se mu dral z hrdla spáleného mrazem.

Silou vůle přiměl zamrzlá víčka, aby se otevřela.

Je to slunce?

Bylo. Nízko nad obzorem na východě vrhala oranžová záře jasné odlesky světla na vymetenou oblohu. Nebyl to oheň. Byl to nový den.

Jsem pořád naživu.

Někdy během noci se Tarlan vymotal z kamenného lesa. Tyčila se nad ním už jen jediná skalní věž: černý sloup trčící ze sněhu, nakloněný směrem k rozbřesku. Byl tenký, spíš jako dráp než jako prst.

Na vrcholku něco je!

Tarlan udělal tři plahočivé kroky a znovu se zastavil. Byl vyčerpaný. Ta věc na vršku skály — že by sebou právě cukla?

Není to jen jedna věc. Jsou dvě!

Nebo ho jen oklamal zamlžený zrak?

Tarlan si hřbetem ruky otřel oči. Teď už si byl jistý, že vidí dvě bytosti usazené na vrcholku ohromného kamenného spáru. Hrbily se, takže se jejich podoba nedala odhadnout. Měly snad křídla?

„Theeto?“ zaskřehotal Tarlan. „Nasheen?“

Ani jedno stvoření se nepohnulo. Tarlan popošel o další tři klopýtavé kroky a v proměnlivé oranžové záři vycházejícího slunce se něco zablesklo. Tesáky? Pařáty? Nedokázal to poznat.

NEJSI PŘIPRAVEN.

Tarlan se zapotácel. Ten hlas mu projel hlavou jako… *jako tesák nebo pařát…* a jeho síla ho skoro porazila.

Upřel pohled na ty bytosti na vrcholku skalní věže a čekal, v duchu je vyzýval, aby se pohnuly. Aby promluvily.

Nic se nestalo. Tarlan ve sněhu padl na kolena. Slunce propalovalo vzdálená mračna, malovalo je barvou ohně. To náhlé teplo ho ohromilo. Znovu se mu zamžilo před očima. V uších mu hučelo.

„Připraven na co?“ zakřičel.

Žádný pohyb. Žádná odpověď.

Tarlan měl dojem, že někdo volá jeho jméno. Oči se mu zavřely a on padal do temnoty, která nebyla nocí.